

A black and white portrait of a young man with short, dark hair, looking slightly to the left. He is wearing a dark suit jacket, a white collared shirt, and a patterned tie. The background is a plain, light-colored wall.

**HET
VERHAAL
VAN HARRY
GERARDTS**

**DE BESTE MANIER
OM SLACHTOFFERS
TE HERDENKEN**

**IS NOOIT MEER
EEN NIEUWE OORLOG
BEGINNEN**

Loesje

**HET
VERHAAL
VAN HARRY
GERARDTS**

Inspiratie: Harry en Til Gerardts
Auteurs: Malon Gerardts en Kelly Basten
Ontwerp en design: Linsey Basten

Voorwoord

Dit is het waargebeurde verhaal van Harry Gerardts. Hij was 7 jaar tijdens de tweede wereldoorlog in 1940-1945. Door middel van dit verhaal laten we een tastbare herinnering achter voor ons nageslacht en belangstellenden.

Dat we dit nooit meer hoeven mee te maken.

Harry Gerardts

Inhoud

| | |
|--------------------------|----|
| April 1933..... | 1 |
| Het jaar 1933..... | 3 |
| Mei 1940..... | 5 |
| De eerste evacuatie..... | 8 |
| Augustus 1944..... | 12 |
| September 1944..... | 15 |
| Oktober 1944..... | 20 |
| De bevrijding..... | 25 |
| Tot slot..... | 29 |

April 1933

Op een mooie lentedag, zondag zestien april 1933 werd Harry geboren. Vader Jac Gerardts en moeder Wilhelmina Gerardts-Tijssen waren dan ook erg trots op de geboorte van hun eerste zoon. Later werden er nog zes kinderen geboren op de boerderij, een broer genaamd Jos en vijf zussen Jo, Rinie, Corrie, Mia en Riek.

De boerderij van Jac en Wilhelmina ligt aan de Keulsebaan/Boonhof te Neerkant. Het is een grote boerderij met een café en buiten een beugelbaan. Vroeger werd dit ook wel de "Schelm" genoemd. Opa Jacobus Johannes Gerardts en oma Catharine Hubertina Deneer woonden iets verderop in een boerderij op de Keulsebaan. Ook zij hadden het Limburgse Maasbracht verlaten voor een kleiner dorp in de provincie Brabant.



Zittend vlnr: vader Jacobus Johannes (Sjaak) Gerardts, moeder Catharina Hubertina Gerardts-Deneer. Staand vlnr: Jac Gerardts, Josephina Hubertina (Fien) Gerardts, Cornelia Hubertina (Neelke) Gerardts, Helena Maria (Lena) Gerardts, Peter Mathijs (Piet) Gerardts. (Bron: *Neerkantshistorischengoed*, z.j.)



Zittend vlnr: vader Jac Gerardts, Jo Gerardts, Wilhelmina Gerardts-Tijssen. Staand vlnr: Rinie Gerardts, Jos Gerardts, Corrie Gerardts, Mia Gerardts, Riek Gerardts, Harry Gerardts
(Bron: Neerkantshistorischergoed, Zj.)

Het jaar 1933

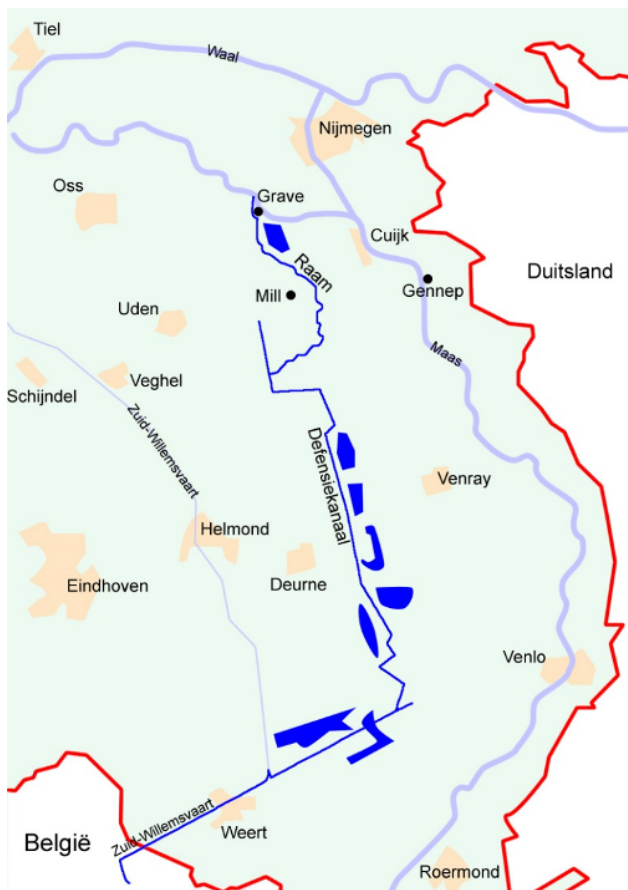
Ik neem je mee in het jaar 1933. In dit jaar bestonden er nog geen televisies, telefoons en computers.

Communicatie liep voornamelijk via kranten en de radio. In ditzelfde jaar werd in januari Adolf Hitler gekozen als rijkskanselier, waarbij hij aan de macht kwam in Duitsland. In juli zorgde hij ervoor dat alle partijen werden verboden, behalve zijn eigen partij: de NSDAP. Duitsland veranderde in een snel tempo van democratie naar dictatuur.

Tot het jaar 1939 was het gezin Gerardts druk met de zorg voor de kinderen en het werk op de boerderij. Daarna veranderden de tijden drastisch. In dit jaar werd er een Nederlandse verdedigingslinie opgezet. Deze werd de Peel-Raamstelling genoemd, welke ook door Neerkant liep. Zo liepen er ineens honderden soldaten door het dorp, lagen er kazematten op straat, waren er prikkeldraadversperringen en lagen er op verschillende plaatsen mijnen. Niet voor niets is er een “mijnenweg” in Neerkant.



Bord van de Mijnenweg in Neerkant (Bron: Neerkantshistorischerfgoed, z.j.)



De Peel-Raamstelling (Bron: Wikipedia, 2022).

Mei 1940

Ondanks de verdedigingslinie viel deze al op de eerste dag van de oorlog 10 mei 1940. Dit was ook de dag dat Jac en Wilhelmina het bevel ontvingen van het Nederlandse leger om alles op slot te doen en te vluchten naar een veiligere plek. Harry was toen 7 jaar oud.

Tijdens de vlucht konden ze de koeien stallen bij familie Jozef Joosten in Neerkant. De paarden die in de wei stonden waren al eerder meegenomen door soldaten. Enkel een paar varkens en kippen bleven achter op de boerderij.

Om vrij schootsveld te krijgen werden er een aantal boerderijen door het Nederlandse leger in brand gestoken. Zo ook de boerderij van familie Gerardts. De eerste oorlogsdag waren ze al direct hun bezittingen kwijt. Dit was tevergeefs. De Duitsers bleken veel te sterk. Vele schoten later vluchtte ook het Nederlands leger uit het gebied.

Harry: "Een paar dagen later ging ons pap kijken welke dieren er nog leefden. Ik moest met hem mee gaan kijken. We kwamen bij de boerderij aan en zagen al snel dat we geen huis meer hadden. Alles was afgebrand. Op het erf zagen we dat er nog enkel een aantal kippen en varkens in leven waren. Op dat moment hoorden we ineens een stem.

Het was een Duitser die zijn hoofd door de heg heen stak. Dit was voor ons voor het eerst dat we in contact kwamen met een Duitse soldaat in de oorlog. Ze waren met zijn tweeën en waren de weg kwijt. Hij vroeg aan pap de weg naar Asten. Ons pap wees hem met een paar woorden de weg naar Asten. Op dat moment liep de andere Duitse soldaat een stap naar links en we hoorden een hele harde knal. Het was duidelijk dat hij op slag dood was. Zijn laarzen vlogen zo onze perenboom in.

We waren zo geschrokken dat ik snel bij pap op de fiets sprong en we vertrokken. De andere Duitse soldaat schoot ons nog een aantal keer na. Eenmaal terug bij Joosten vertelden we het nieuws. Een paar jaar later hebben we de laarzen uit de hoge perenboom gehaald. Daarin stond zijn naam geschreven: Max Salomon “.

Het graf van Max is nog altijd te vinden op de Duitse militaire begraafplaats in Ysselsteyn. Hij was 22 jaar toen hij stierf.



Duitse militaire begraafplaats Ysselsteyn. (Bron: Oorlogsgraf, 2022).

| | |
|--|--|
| | <h2 style="margin: 0;">Max Salomon</h2> |
| | <p>GEBORTE 27 Aug 1917 Poland</p> |
| | <p>OVERLIJDEN 12 Mei 1940 (leeftijd 22) Liessel, Deurne Municipality, Noord-Brabant, Netherlands</p> |
| | <p>BEGRAAFLOCATIE Deutscher Soldatenfriedhof Ysselsteyn Ysselsteyn, Venray Municipality, Limburg, Netherlands</p> |
| | <p>PERCEEL Z-1-18 GEDENKPLEK-ID 63312603 -</p> |

Graflocatie Max Solomon: Vak Z Rij 1 Graf 18. (Bron: Zuid-Holland1940, 2022)

De eerste evacuatie

Familie Gerardts vertrok met hun hele hebben en houden naar het café van Toon Verstappen in Liessel, daar konden ze een tijdje verblijven.



Echtpaar Toon Verstappen en echtgenote Fien in hun café Verstappen.
(Bron: *Neerkantshistorischergoed*, z.j.)

Al snel kreeg familie Gerardts hulp voor een nieuw huis. Ze kregen een huis waar eerder de Nederlandse officieren hadden gewoond. Dit was een elektro winkelpand JeHaBe in Neerkant. De koeien stonden op dat moment naast het café, aangeboden door Noor Franssen.



Het tijdelijke huis van familie Gerardts. (Bron: Neerkantshistorischergoed, z.j.)



Café Noor Franssen. (Bron: Neerkantshistorischergoed, z.j.)

Na een half jaar in het JeHaBe gebouw te hebben gewoond kreeg de familie Gerardts een nieuw huis van soldaten op de Heittrak. Daar was ook een koeienstal aan vastgebouwd, dus hoefden de koeien niet langer bij het Café van Noor Franssen te staan. Ondertussen werd de boerderij op de Keulsebaan/Boonhof weer opgebouwd. Dit heeft ongeveer twee jaar geduurd.

Harry: "Toen we terug konden naar onze eigen boerderij was het land onderkomen. Met een paard konden we het land ploegen. Voor een stuk moest het paard geleid worden. De knecht Wiel Franssen liep met de ploeg en ons pap liep met het paard. Ineens kwam er een verkooptman langs om wat aan ons pap te vragen. Pap liet het paard los en ging terug naar de weg. De knecht deed nog een paar stappen en ineens hoorden we een hele harde knal. Er waren al veel mijnen geruimd, maar deze waren ze vergeten. Het paard was op slag dood. Wiel vloog door de druk 10 meter de lucht in en werd daardoor doof. Pap echter heeft hierbij veel geluk gehad."

De jaren daarna merkte Harry als kind niet veel van de oorlog. "School en werk gingen gewoon door. Als kind gingen we wel vaker op zoek naar Engelse briefjes wanneer in de nacht de bommenwerpers naar Duitsland vlogen. Dit was toen streng verboden". De briefjes die Harry beschrijft zijn pamfletten welke gedurende de gehele oorlog verspreid werden. Deze strooibiljetten dienden voor onder andere propaganda doeleinden, maar ook om de burgerbevolking van de bezette gebieden en vijandelijke gebieden te voorzien van informatie over het verloop van de oorlog.

Zo hebben de geallieerden één pamflet uitgegeven waarop geen enkel woord staat geschreven. Er was dan ook verder geen uitleg voor nodig.



Voorkant pamflet Duitse Medailles, IJzeren kruis. (Bron: Gemeentearchief Roermond, z.j.)



Achterkant pamflet Kerkhof met kruisen voor gesneuvelde Duitse soldaten.
(Bron: Gemeentearchief Roermond, z.j.)

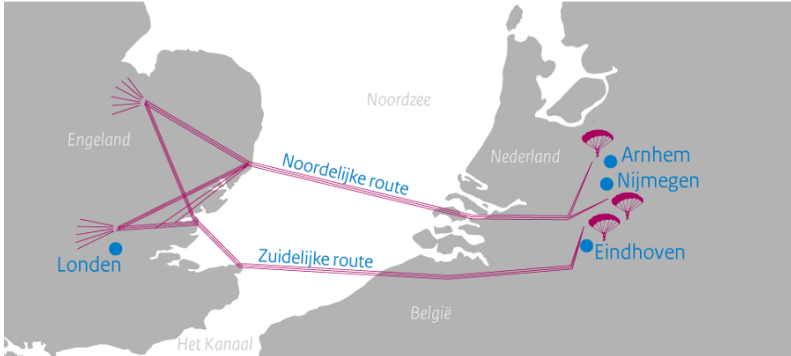
Augustus 1944

Voor familie Gerardts begon de oorlog pas echt in augustus 1944. Harry en zijn familie zagen veel Duitse soldaten in troepen met tanks zichzelf verplaatsen. Ze gingen allemaal richting Arnhem-Nijmegen. Daar vond de slag om Nijmegen en de slag om Arnhem plaats als onderdeel van Operatie Market Garden. Dit is na de slag om de Schelde de grootste operatie op Nederlands grondgebied tijdens de tweede wereldoorlog geweest.

Harry: "Op een mooie zondagochtend in september ging ik met mijn neef Pierre van der Bus naar de Astenseweg. Ineens hoorden we gebrom in de lucht. We keken omhoog en zagen de lucht vol met vliegtuigen met een extra vliegtuig erachter. Je kon de kabels waar ze aan vastzaten goed zien."

Dit waren troepentransport vliegtuigen en zweefvliegtuigen. Vertrokken vanuit vliegvelden in Groot-Brittannië voor het begin van Operatie Market Garden. Dit was dan ook de grootste luchtlandingsoperatie uit de geschiedenis.

Van liefst 25 RAF-vliegbasis stijgen op zondagochtend 17 september vliegtuigen op:



Route vliegtuigen Operatie Market Garden. (Bron: magazines.defensie, z.j.)



Handley Page Halifax met een Horsa 2 op de sleep (zweefvliegtuig). (Bron: magazines.defensie, z.j.)

Harry: "Op een andere dag ging ik weer met mijn neef Pierre naar de Astenseweg. We hoorden de soldaten zingen. Ze zaten in wagens met paarden ervoor. We waren samen vlak bij een weiland waar ook een van onze eigen paarden liep. Ineens zagen we een paar soldaten de wei in klimmen die ons paard probeerden mee te nemen. Zo snel als ik kon rende ik naar huis om het tegen pap te vertellen. Pap sprong snel op zijn fiets richting Meijel. Daar zag hij ons paard al voor een wagen staan. Ons pap kreeg het paard niet terug, maar met veel moeite kreeg hij een ander paard van de soldaten. Dit paard was zo erg verwond dat het niets meer kon.

Een paar dagen later stopte een grote vrachtwagen voor de boerderij van familie Gerardts. In de vrachtwagen zaten Duitse mannelijke soldaten met Nederlandse vrouwen. Ook hadden ze damesfietsen bij zich. Harry: "Ze lieten twee damesfietsen achter. Één voor ons Jo en één voor ons Mia". Onze Jo zei lachend: "Geef mij maar een fiets met harde banden".

In die tijd hadden sommige Nederlandse vrouwen een relatie met Duitse militairen. Na de oorlog werd dit ook wel seksuele collaboratie genoemd, oftewel verraad.

September 1944

Volgens Harry deden er in september 1944 vaker geruchten voor dat er Engelsen dichtbij waren en de Duitsers achter het kanaal zaten. Harry: " Rond twintig en vijfentwintig september waren de Duitsers allemaal achter het kanaal om zich te versterken. Een paar Engelse tanks reden ineens tot Meijel en kwamen daarna terug gereden bij ons op de Schelm. Daardoor meenden we dat we bevrijd waren. Even kwam er een gevoel van blijheid, opluchting en vrijheid, maar helaas was dit van korte duur ".

In dezelfde nacht hoorde Harry de Duitsers terugkomen. Ze kwamen mijnen leggen op de weg. Harry: "Plotseling kwamen er Duitse militairen de boerderij binnen, ze wilde melk en eieren en als we dit niet zouden geven zouden ze ons allemaal neerschieten. We gaven wat we hadden en de soldaten gingen richting Asten.

Een andere avond kregen ze de schrik van hun leven. Harry: "We zagen de lucht rood gloeiend met veel rook. De Berkenheg, een straat in Meijel, stond volledig in brand. Door de sloten zagen we een hele rij soldaten op ongeveer drie tanks. De Duitsers zijn weer terug. Er werd veel heen en weer geschoten. Ineens kwamen er geallieerden soldaten bij ons in de kelder. Ze maakten de schuur deur open en reden twee tanks naar binnen. Ze zeiden jullie zijn bevrijd en morgen gaan we naar Eindhoven vliegveld.

De dag erna zagen we Amerikanen lopen waar op geschoten werd door de Duitse soldaten. De Duitsers kwamen massaal met grote tanks en sloegen de Engelsen en Amerikanen terug. Het eten begon ook een probleem te worden. In de winkels was niets verkrijgbaar, het meel raakte op, melk was wel voorradig en aardappelen en groente. Men kon alleen met tussenpozen als het stil was wat voer voor het vee en aardappelen halen. Neef Martien beschrijft in zijn boek het volgende: "Ik was eens op de koebeemd om aardappelen te halen. Ik was juist daar, een geweersalvo juist over mijn hoofd. Ik duik achter een hoopje aardappelen, weer een salvo, nu recht in de hoop aardappelen. Ik stak een rode zakdoek aan een riek omhoog, nog een schot, en toen mocht ik vertrekken zonder aardappelen. Oom Sjaak had de koeien 2 dagen niet gevoederd, het was een poosje stil, dus wij samen vlug het paard ingespannen en naar het bietenland".

Op woensdag vijftieng oktober werd door de Oberbefehlshaber West, Generalfeldmarschall G. von Rundstedt aan de Heeresgruppe B toestemming gegeven tot het uitvoeren van een tegenoffensief bij Meijel. Neef Martien schrijft daarover het volgende: "Dan nadert de avond alweer. We eten weer bij kaarslicht, wat brood met water. De familie van Sjaak Gerardts komt ook weer met aanhang. We roken ook een Engels sigaretje en eten een stukje chocola, dat Piet Gerards heeft gepakt uit vastgelopen tanks.

Het blijft vrij stil tot ongeveer het middernachtelijk uur. Dan horen we gestommel van laarzen en enkele Duitsers naderen. Ze komen de kelder binnen en zeggen, dat wij direct moeten vertrekken. Dit alles omdat Duitse officieren hun hoofdkwartier in onze kelder wilden maken. Wat een toestand, waar moeten opa en oma Gerardts naartoe? En oom Sjaak en tante met kleine kinderen? Ik overlegde met soldaten en kreeg uitstel tot 05:00u. Piet Gerardts en familie namen de benen”.

Harry: “Wij moesten uit de kelder vluchten naar de kelder van opa Gerardts. Hij woonde tegenover ons en had een diepere kelder. We moesten in de nacht erheen kruipen op handen en voeten om de kogels te vermijden. Het was levensgevaarlijk!”.

De situatie was zo gevaarlijk dat de dag erna familie Gerardts en de rest van het dorp op zoek moest naar een veiligere omgeving. Harry: “Er zaten mensen op de kar, koeien werden meegenomen en het paard voor de kar moest alles trekken. Zo gingen we weer op zoek naar onderdak. We vonden onderdak bij familie Geris op de Schans. Die hadden ook veel schrik en waren blij dat wij kwamen.”



Tanks van de geallieerden september 1944 Neerkant. (Bron: Neerkantshistorischergoed, z.j.)



Geallieerden aan het vechten in een gebied in Liessel september 1944.
(Bron: Neerkantshistorischergoed, z.j.)



Evacuatie gebied rondom Helenaveen 1944. (Bron: ED, 2019).



Familie Geris bij hun boerderij op de Schans. (Bron: Neerkantshistorischergoed, z.j.)

Oktober 1944

Harry: “Woensdag vijftieng oktober komt het front dichterbij. Ook bij familie Geris was het niet meer veilig. We moesten weer op de vlucht. Ze gingen meer mijnen leggen, hele velden vol. Wij wilden op dat moment nog naar Asten gaan via Meijel. De Duitsers hielden ons tegen.



Evacuatie met paard en wagen (Bron: Neerkantshistorischerfgoed, z.j.)

We gingen anders recht tegen het vuur in. Ik had twee koeien vast en zag overal dode soldaten in sloten liggen. Toen gingen we maar de andere kant op richting de Donk (dit was toen nog een zandweg). We kwamen aan bij Piet van Slegterhas, hij had een boerderij. Zijn vrouw en kinderen waren al gevlucht naar familie in Lierop, dus er was plek voor ons om in de stal even te slapen. We waren maar een paar uur daar en er werd hard op de staldeur gebonsd. Het waren Duitse soldaten en ze wilden dat we opstonden.

Eenmaal opgestaan kregen we het bericht dat ons pap, Geris, de knecht Henri Bisseling en Piet (de eigenaar van de boerderij) mee naar Duitsland moesten om te gaan werken. Niemand wilde zijn familie achterlaten voor het onbekende in Duitsland. Piet besloot te vluchten. Hier waren de soldaten het uiteraard niet mee eens. De soldaten lieten ons pap en Henri voor een muur staan. Ze zouden allemaal neergeschoten worden als Piet niet terug zou komen.

Piet kwam niet terug.

Toch hadden ze op dat moment een engel op hun schouder. Een van de Duitse soldaten probeerde de andere soldaten ervan te overtuigen dat ze onschuldig waren. Daardoor werden ze in leven gehouden, maar moesten ze wel mee naar Duitsland. Pap en Henri moesten te voet onder begeleiding van Duitsers naar Venlo lopen. Ze mochten niets meenemen. Eenmaal in Venlo werden ze naar een Duits werkkamp gebracht, in Wesel. Vanaf dat moment waren pap en Henri dwangarbeiders. Daar heeft Jac Gerardts onder bizarre omstandigheden moeten werken.

Een Duitse officier had voor Jac een andere taak bij een boer in Duitsland Wallach. Ook daar moest Jac hard werken onder slechte omstandigheden, buiten slapen in een vochtige zandkuil in koude en warme temperaturen, weinig eten, weinig tot geen pauzes en lange werkdagen. Hij werkte voornamelijk in een kelder, waardoor hij helemaal zwart werd van het roet.

Harry: "Wij bleven alleen achter, de moeders en de oude mensen met 7 kinderen van 1 tot 12 jaar en 5 kinderen van Geris. Binnen een week moesten wij weer weg. Weer kwamen er officieren in de kelder toen wij daar lagen. Het was zo gevaarlijk. Al een paar keer was het raak. Varkens werden doodgeschoten in de stal, terwijl iemand van ons ernaast op de wc zat. De jongste lag nog in de kinderwagen. Een scherf ging door de kap van de kinderwagen. We moesten snel vertrekken. Weer dezelfde zandweg. Nu zonder kar, dus we moesten te voet. We waren nog te jong. Het was ook te gevaarlijk. We moesten onderweg een paar keer in een sloot gaan liggen, omdat de granaten steeds dichtbij afgingen. We liepen door tot het volgende adres. Dat was bij Kimmof loodgieter. Er was niemand meer, iedereen was gevlucht. Er werd de hele tijd geschoten.

De vrouw van Ottenheim ging kijken of haar huis er nog stond. Ze werd door de ondergrondse meegenomen. Ook Harrie Geris moest van Ottenheim mee. Een paar dagen later besloot onze opa Gerardts ook te kijken samen met tante Lena. Langs de weg hadden Duitse soldaten een schutters putje gemaakt. Ze waren toen op de weg van Meijel naar Neerkant. Opeens begon het schieten met granaten weer. Ze gingen snel ieder in een put en een harde knal was hoorbaar. Opa Gerardts werd geraakt in zijn hoofd en viel achterover in de put, op slag dood. Mijn tante Lena kwam alleen terug naar Meijel, waar wij waren en vertelde het slechte nieuws.

De aanval van de Engelsen moest nog komen. Er werd al veel geschoten. Op een nacht kwamen er Duitse soldaten in de kelder. Ze waarschuwden ons. De kinderen mogen niet meer naar buiten. Ze waarschuwden ook dat er buiten overal mijnen lagen. De bevrijders waren er. Er werden overal linten gespannen en wij moesten daarachter blijven. Iedereen die in Meijel was moest vertrekken naar Neerkant. Dat was geen kleinigheid, want die weg was helemaal kapot gereden door tanks en granaatvuur. Er stond geen boom of elektrische paal meer langs de weg. Vanaf onze boerderij was alles kapot. Wij moesten lopen langs kapotte tanks, dode soldaten en ons opa.

Alle huizen in de buurt van onze boerderij waren totaal verwoest en verbrand. Er was een hevige strijd geweest, dat was duidelijk zichtbaar. Alle koeien, paarden, en ander vee lag dood in het veld. Alle deuren waren uit het huis gehaald en op stellingen gelegd met zand erop.

In Neerkant aangekomen met kinderwagens en kruiwagens als vervoermiddel. Daar werden we opgeladen op vrachtwagens van soldaten. De vrachtwagens stonden bij Pietje Franssen bij het voetbalveld. Er waren allemaal Neerkantse en Meijelse mensen. Ze brachten ons naar Bakel. Daar werden we ontluisd en gewassen. Onderweg werden we zo blij dat de Duitsers ons niet meer konden raken. Ongeveer twee dagen later werden we opgehaald en naar Meer-veldhoven gebracht. Daar zijn we ongeveer twee maanden gebleven. Het was een klooster, we werden 23 daar opgevangen.

We kregen daar een emmer met eten opgediend. We waren blij met het eten wat we kregen. We waren daar met het hele gezin bij elkaar. Het klooster was ingericht als hospitaal en er liep een ventweg langs die stond iedere dag vol met rode kruis wagens met zieken en gewonden. Wij kwamen daar iedere dag langs om eten te halen bij de soldatenkeukens.”

De bevrijding

Neerkant werd 3 november 1944 bevrijd. De Schotten trekken in veelkleurige, geplooides rokjes en doedelzakmuziek het dorp binnen. Van het dorp is nog weinig over. De kerk, pastorie en 86 boerderijen zijn totaal verwoest. Geen enkel huis is onbeschadigd gebleven en bijna alle bezittingen zijn van de bewoners gestolen. Overal dode en gewonde soldaten, dode koeien en paarden, geweren, mitrailleurs, kanonnen, granaten en mijnen.

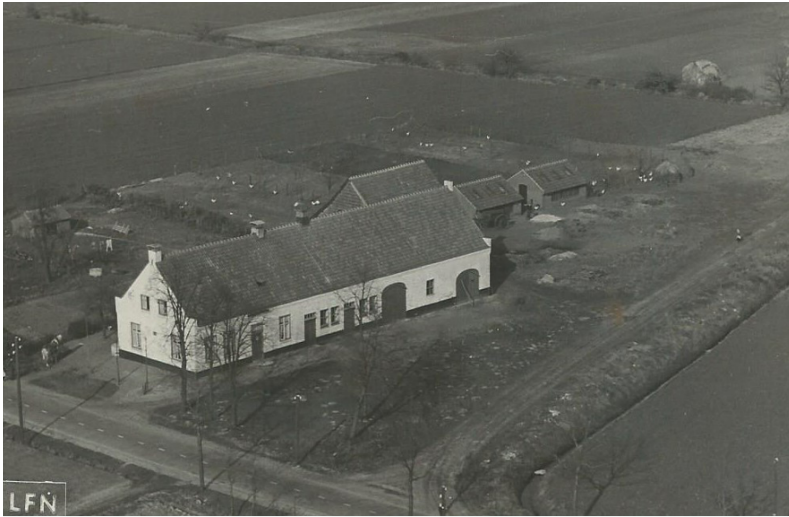
Tijdens dit offensief sneuvelden er in Neerkant ruim 2800 Duitsers, 120 geallieerden en 20 Neerkantse burgers tijdens de gevechten of later door mijnen, waaronder de opa van Harry; Sjaak Gerardts.

Na de bevrijding zijn er ruim 10.000 mijnen door SS'ers, NSB'ers en de mijnopruimingsdienst onschadelijk gemaakt. De krijgsgevangenen kregen "boevenpakken" aan. Ook bij het onschadelijk maken van de mijnen zijn vele Duitsers omgekomen.



Vernielde kerk in Neerkant 1944 (Bron: Dmgdeurne, 2018)

Na de oorlog begint de wederopbouw van Neerkant. Er wordt een nieuwe noodkerk neergezet en boerderijen worden weer opgebouwd. Familie Gerardts heeft nog tijdelijk in een noodwoning gezeten totdat de boerderij weer was opgebouwd. Jac kwam terug van het dwangarbeiderswerk in Duitsland en herpakte zijn leven binnen het gezin. Harry ging naar school en bleef werken op de boerderij.



Boerderij van familie Gerardts in Neerkant



Harry Gerardts op school

Harry leert zijn vrouw Til Janssen kennen bij Dansschool Kees van Kooten in Neerkant in het jaar 1954/1955.



Harry staat van l.r. vijfde en Til zit onderaan in het midden.



Til Gerards-Janssen

Tot slot

In de winter in het jaar 1958 trouwden Harry en Til in de kerk van Neerkant. Ze kregen samen 7 kinderen: Wilma, Sjaak/Jac, Maria, Huub, Hennie, Ron en Margaret. Daar werkt Harry hard op de boerderij. Ook heeft hij een passie voor het onderhouden van een eigen moestuin. Tot zijn 89e jaar zorgde hij voor overheerlijke verse groenten voor de familie en vrienden, van verse boontjes, tot peultjes en kroppen sla. Ondanks de heftige impact van de oorlog, is Harry niet stil blijven zitten. Van zijn moestuin, tot naar iedere wedstrijd gaan van zijn cluppie Fortuna Sittard, tot ravotten met de kleinkinderen. Het leven gaat door.

Planten bloeien waar ze ruimte krijgen, mensen ook.



Harry Gerardts in zijn moestuin

We zijes blij als de
oorlog ~~gaat~~ eindigen
even als het boot
gaat eindigen over de
oorlog

M. Gerards

HET VERHAAL VAN HARRY GERARDTS



Dit verhaal gaat over Harry Gerardts uit Neerkant. Hij was 7 jaar toen de tweede wereldoorlog uitbrak in 1940. Dit verhaal is een tastbare herinnering voor ons nageslacht en iedereen die interesse heeft in de geschiedenis van de oorlog in Neerkant en omstreken.

We zijn blij als de oorlog zal eindigen
evenals het boek gaat eindigen over de oorlog.

Harry Gerardts